

Rüzgar Gülü'nün Dileği

Yavuz DEMİRKIRAN

Rüzgar Gülü'nün Dileği

Yavuz DEMİRKİRAN

Köy fırınının çok yukarısında, ince bir çubuğun üzerinde bakır bir horoz rüzgar gülü duruyordu; ok biçimindeki kuyruğu kıvrık, gagası rüzgara dönüktü. Elli yıldır güneşin doğuşunu ve batışını izlemiş, esen her meltemi bilmişti. Sıcak kızıl-altın gövdesi parlıyor, kenarlarında yumuşak yeşil bir patina vardı. Tabanının çevresinde, K, G, D ve B yönlerini gösteren demir bir pusula haçı bulunuyordu.

Her sabah fırıncı, önlüğünde unla dışarı çıkar ve rüzgar gülüne gülümseyerek bakar, 'Günaydın, eski dostum,' derdi gözlerini kısarak oka bakıp. 'Bugün rüzgar doğudan—hafif ekmek için mükemmel.' Rüzgar gülü yardım etmekten gurur duyardı, ama bazen rüzgar uzak diyarlardan fısıldadığında, onları görmek için uçup gitmeyi hayal ederdi.

Rüzgar gülü sık sık rüzgarın ona anlattığı diyarları hayal ederdi: lavanta tarlaları, karlı dağlar ve geniş mavi bir deniz. 'Keşke gidebilsem,' diye iç çekerdi. 'O kadar çok yeri gösterdim ki, ama hiçbirini ziyaret etmedim.' Rüzgar bakır kuyruğundan ıslık çalarak sanki 'Bir gün,' der gibiydi.

Bir gece, güçlü bir rüzgar köyü sarstı. Panjurları takırdattı ve fırının tabelasını sallandırdı. Rüzgar gülünü çekiştirip durdu, ta ki—pat!—çubuğundan kurtulana kadar. 'Vay canına!' diye bağırdı rüzgar gülü, havada takla atarak çatıların ve ağaçların üzerinden dönerken. Rüzgar onu yükseklerle ve uzaklara taşıdı; rüzgar gülü hem başı dönmüş hem de heyecanlanmıştı.

Rüzgar onu yere bıraktığında, rüzgar gülü bir buğday tarlasının kenarındaki çit direğine kondu. Dengesini bulmaya çalışarak sallandı. 'Neredeyim?' diye merak etti. Tarla genişçe uzanıyordu ve gökyüzü kocaman görünüyordu. Elli yıldır ilk kez rüzgar gülü bir fırının çok yukarısında değildi. Bir maceradaydı!

Şafakta, hardal sarısı paltolu ve yeşil atkılı genç bir yolcu patikadan aşağı yürüyerek geldi. Yolcu küçük bir deri çanta taşıyor ve aralıklı dişleriyle gülümsüyordu. Rüzgar gülünü görünce durdu. 'Bir rüzgar gülü! Tam da ihtiyacım olan şey.' Rüzgar gülü kararlılıkla yönü gösterdi ve yolcu başını salladı. 'Rüzgar kuzeyden. Öyleyse güney yolunu tutacağım. Teşekkürler!'

Yolcu uzaklařırken rüzgar gülü içinde sıcak bir parıltı hissetti. Yeni birine yardım etmişti! Ama kısa süre sonra rüzgar deęiřti ve rüzgar gülü dönmek zorunda kaldı. Çit direęinde sallandı ama yeni yönü göstermeyi bařardı. Bütün gün yolcular ve çiftçiler ona baktı ve rüzgar gülü, kararlı okuna ne kadar güvendiklerini fark etti.

Ertesi gün rüzgar gülü kendini küçük bir limanın yakınındaki ahşap bir direkte buldu. Balıkçılar yelken açmadan önce onun yönünü kontrol etti. 'Rüzgar batıdan,' dedi biri. 'Rahat bir yolculuk yaparız.' Rüzgar gülü teknelerin suda sallanışını izledi ve kendini faydalı hissetti. Ama aynı zamanda eski çatısına ve fırıncının dostça selamına karşı bir özlem duydu.

Kahverengi keçe şapkalı ve ahşap bastonlu bir çiftçi yanına geldi. Rüzgar gülünün okunu inceledi ve gülümsedi. 'İyi ki buradasın,' dedi. 'Hasattan önce rüzgarı bilmem gerek.' Rüzgar gülü kararlılıkla yönü gösterdi ve çiftçi başını salladı. 'Birçok kişi sana güveniyor, küçük horoz.' Rüzgar gülü gururla kabardı, ama bakır kalbi eve dönmek için sızladı.

Bir akşam, güçlü bir rüzgar gülü yeniden havalandırdı. Tepelerin ve nehirlerin üzerinden süzüldü ve rüzgar gülü bu kez nereye ineceğini merak etti. Fırıncıyı, yolcuları ve çiftçileri düşündü. İşinin her yerde önemli olduğunu fark etti, ama kalbi köy fırınına aitti. 'Eve dönmek istiyorum,' diye fısıldadı rüzgara.

Rüzgar onu dinliyor gibiydi. Rüzgar gülünü nazıkçe köye doğru geri taşıdı. Rüzgar gülü aşağıda fırının çatısını gördü ve bir sevinç sıçrayışı hissetti. Ama yere inerken sallandı—rüzgar ince çubuğunu eğmişti. Dik duramıyordu. 'Ah hayır,' diye düşündü. 'Şimdi ne yapacağım?'

Fırıncı telaşla dışarı koştu, unlu şapkası yana kaymıştı. 'Eski dostum!' diye bağırdı, rüzgar gülünü yerde görünce. Onu dikkatle aldı ve eğilmiş çubuğu inceledi. 'Endişelenme, seni tamir ederim.' Nazik elleriyle çubuğu düzeltti ve rüzgar gülünü çatısına geri koydu. Rüzgar gülü güneşte parladı, evde olduğu için mutluydu.

Genç yolcu yine köyden geçti ve rüzgar gülüne baktı. 'Döndün!' diye seslendi yolcu. 'Yönlerini izledim ve güvenle yolumu buldum.' Rüzgar gülünün bakır kalbi gururla şişti. Kararlı yönünün birçok kişiye yardım ettiğini ve bunun onun amacı olduğunu fark etti.

Çiftçi uğradı ve şapkasını selamladı. 'Orada olduğunu görmek güzel,' dedi. 'Köy sana ihtiyaç duyuyor.' Rüzgar gülü aşağıdaki pusula harflerine—K, G, D, B—baktı ve derin bir aidiyet duygusu hissetti. Uzaklara yolculuk etmişti ama gerçek evini bulmuştu.

O günden sonra rüzgar gülü, yenilenmiş bir gururla rüzgarı gösterdi. Hâlâ uzak diyarları hayal ediyordu, ama yerinin fırının üzerinde olduğunu biliyordu; fırıncıya, yolculara ve çiftçilere yardım ederek. Ve her sabah fırıncı onu selamladığında, rüzgar gülü hiçbir yolculuğun yerini tutamayacağı sıcak bir aidiyet parıltısı hissetti.

Rüzgar gülü, amaç ve aidiyetin beklenmedik yerlerde—bazen tam da bulunduğu yerde—bulunabileceğini öğrenmişti. Ve rüzgar bakır kuyruğundan ısıklık çalarken, gülümsedi; rüzgar hangi yöne eserse essin, onunla yüzleşmeye hazırdı.